

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

23. dubna 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Směrnice 2006/126/ES — Vzájemné uznávání řidičských průkazů —
Odmítnutí členského státu uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem
v případě osoby, která řídila pod vlivem omamných látek“

Ve věci C-260/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Verwaltungsgericht Sigmaringen (Německo) ze dne 30. dubna 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 13. května 2013, v řízení

Sevda Aykul

proti

Land Baden-Württemberg,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, C. Vajda, A. Rosas (zpravodaj), E. Juhász a D. Šváby, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 19. června 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Sevdu Aykul G. Heinzlem, Rechtsanwalt,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Varonem, avvocato dello Stato,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi G. Braunem a N. Yerrell, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 4. září 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řídičských průkazech (Úř. věst. L 403, s. 18, a oprava Úř. věst. 2009, L 19, s. 67).
- 2 Projednávaná žádost byla předložena v rámci sporu mezi S. Aykul, rakouskou státní příslušnicí, která je držitelkou řídičského průkazu vydaného Rakouskou republikou, a Land Baden-Württemberg ve věci rozhodnutí, kterým jí bylo odňato právo, aby svůj řídičský průkaz používala na německém území.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2006/126

- 3 Podle bodu 2 odůvodnění směrnice 2006/126:

„Pravidla pro řídičské průkazy jsou základními prvky společné dopravní politiky, přispívají ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadňují volný pohyb osob, které se usazují v jiném členském státě, než ve kterém byl řídičský průkaz vydán. Vzhledem k významu individuálních dopravních prostředků podporuje vlastnictví řídičského průkazu, který je řádně uznán hostitelským členským státem, volný pohyb a svobodu usazování osob. [...]“

- 4 Podle bodu 8 odůvodnění uvedené směrnice je z důvodu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích třeba stanovit minimální požadavky pro vydávání řídičských průkazů.

- 5 Bod 15 odůvodnění téže směrnice uvádí:

„Z důvodů bezpečnosti silničního provozu by členské státy měly mít možnost uplatňovat své vnitrostátní právní předpisy týkající se odebírání, pozastavování, prodlužování a rušení řídičských průkazů na všechny držitele řídičských průkazů, kteří získali obvyklé bydliště na jejich území.“

- 6 Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány“.

- 7 Článek 7 uvedené směrnice stanoví:

„1. Řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří:

- a) složili zkoušku dovedností a chování a teoretickou zkoušku a splňují zdravotní požadavky, v souladu s ustanoveními příloh II a III,

[...]

- e) mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.

[...]

5. [...]

Aniž je dotčen článek 2, členský stát vydávající průkaz s náležitou péčí zajistí, aby osoba splňovala požadavky stanovené v odstavci 1 tohoto článku, a pokud je zjištěno, že průkaz byl vydán, aniž by byly tyto požadavky splněny, použijí své vnitrostátní právní předpisy týkající se zrušení nebo odebrání oprávnění k řízení.“

8 Článek 11 směrnice 2006/126 zní:

„[...]

2. S výhradou zachování zásady teritoriality trestních a policejních právních předpisů mohou členské státy, v nichž mají držitelé řidičských průkazů obvyklé bydliště, uplatňovat své vnitrostátní právní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odejmutí nebo zrušení řidičského oprávnění na držitele řidičského průkazu vydaného jiným členským státem a v případě potřeby řidičský průkaz za tímto účelem vyměnit.

[...]

4. Členský stát odmítne vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě omezen, pozastaven nebo odejmut.

Členský stát odmítne uznat platnost každého řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz je na území prvního státu omezen, pozastaven nebo odejmut.

Členský stát může rovněž odmítnout vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě zrušen.

[...]“

9 Článek 12 pododstavec 1 uvedené směrnice zní:

„Pro účely této směrnice se ‚obvyklým bydlištěm‘ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí.“

10 Článek 16 odst. 1 a 2 téže směrnice stanoví:

„1. Členské státy do 19. ledna 2011 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 1 odst. 1, článkem 3, čl. 4 odst. 1, 2, 3 a odst. 4 písm. b) až k), čl. 6 odst. 1 a odst. 2 písm. a), c), d) a e), čl. 7 odst. 1 písm. b), c) a d), odst. 2, 3 a 5, článkem 8, článkem 10, článkem 13, článkem 14, článkem 15 a přílohou I bodu 2, přílohou II bodu 5.2 týkajícího se skupin A1, A2 a A a přílohou IV, V a VI. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

2. Tyto předpisy se použijí od 19. ledna 2013.“

11 Článek 17 první pododstavec směrnice 2006/126 stanoví:

„Směrnice [Rady] 91/439/EHS [ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech (Úř. věst. L 237, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 317)] se zrušuje s účinkem od 19. ledna 2013, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice ve vnitrostátním právu uvedených v příloze VII části B.“

12 Článek 18 směrnice 2006/126 zní:

„Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Ustanovení čl. 2 odst. 1, článku 5, čl. 6 odst. 2 písm. b), čl. 7 odst. 1 písm. a), článku 9, čl. 11 odst. 1, 3, 4, 5 a 6, článku 12 a příloh I, II a III se použijí od 19. ledna 2009.“

Směrnice 91/439

13 Článek 1 odst. 2 směrnice 91/439 stanoví, že „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy se vzájemně uznávají“.

14 Článek 8 uvedené směrnice stanoví:

„[...]

2. S výhradou zachování zásady teritoriality trestních a policejních [správních] předpisů může členský stát, ve kterém má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště, uplatňovat své vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění na držitele řidičského průkazu vydaného jiným členským státem a v případě nutnosti vyměnit za tímto účelem řidičský průkaz.

[...]

4. Každý členský stát může odmítnout uznat platnost jakéhokoli řidičského průkazu vydaného jiným členským státem osobě, na kterou se na území prvního členského státu vztahuje některé z opatření podle odstavce 2.

Každý členský stát může rovněž odmítnout vydat řidičský průkaz žadateli, na kterého se vztahuje takové opatření v jiném členském státě.

[...]“

Německé právo

15 Ustanovení § 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích (Straßenverkehrsgesetz, dále jen „StVG“) ve znění citovaném předkládajícím soudem stanoví:

„(1) Každý, kdo řídí motorové vozidlo na veřejné komunikaci, k tomu musí být oprávněn (řidičské oprávnění) příslušným správním orgánem (správní orgán příslušný ve věcech řidičských oprávnění) [...]

[...]

(4) K řízení motorových vozidel je způsobilý každý, kdo splňuje nezbytné fyzické a duševní předpoklady a kdo neporušil závažným způsobem nebo opakovaně právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích nebo předpisy trestního práva. [...]

[...]

(11) Podle podrobné úpravy stanovené nařízením [...] opravňují zahraniční řidičská oprávnění rovněž k řízení motorových vozidel v tuzemsku.

[...]“

- 16 Ustanovení § 3StVG ve znění citovaném předkládajícím soudem, nadepsané „Odnětí řidičského oprávnění“, zní:

„(1) Vyjde-li najevo, že osoba není způsobilá nebo schopná k řízení motorových vozidel, správní orgán příslušný ve věcech řidičských oprávnění je povinen jí řidičské oprávnění odejmout. V případě zahraničního řidičského oprávnění, má odnětí – i když k němu dojde na základě jiných ustanovení – za účinek odmítnutí uznání práva používat zahraniční řidičský průkaz v tuzemsku. [...]

(2) Odnětím zaniká oprávnění k řízení motorových vozidel. V případě zahraničního řidičského oprávnění zaniká právo řídit motorová vozidla v tuzemsku. [...]

[...]“

- 17 Ustanovení § 29 StVG ve znění citovaném německou vládou v její písemné odpovědi na otázku položenou Soudním dvorem, nadepsané „Lhůty pro výmaz“, stanoví:

„(1) Zápisy do registru se vymažou po uplynutí lhůt stanovených ve druhé větě. Lhůty pro výmaz činí

[...]

2. pět let

- a) v případě rozhodnutí, které se týká trestného činu („Straftat“), s výhradou ustanovení bodu 3 písm. a),
- b) v případě rozhodnutí o přestupku [...] sankcionovaném dvěma body, tedy o přestupku narušujícím bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo o obdobném přestupku,
- c) v případě zákazu nebo omezení řízení motorového vozidla bez řidičského průkazu, o kterém bylo rozhodnuto příslušnými orgány podle zemské právní úpravy,
- d) v případě oznámení o účasti na semináři způsobilosti k řízení, na zdokonalovacím semináři, zvláštním zdokonalovacím semináři nebo na konzultaci s dopravním psychologem,

[...]“

- 18 Ustanovení § 11 nařízení o přístupu osob k provozu na pozemních komunikacích (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr) ve znění citovaném předkládajícím soudem (dále jen „FeV“), nadepsané „Způsobilost“, stanoví:

„(1) Žadatelé o řidičské oprávnění musí splňovat nezbytné fyzické a duševní předpoklady. Předpoklady nejsou splněny zejména v případě nemoci, vady nebo stavu uvedených v příloze 4 nebo v příloze 5, které vylučují způsobilost nebo částečnou způsobilost k řízení motorových vozidel. [...]“

- 19 Příloha 4 k ustanovení § 11 FeV zní:

„Úvodní poznámka

1. Následující seznam obsahuje časté nemoci, vady nebo stavy, které mohou dlouhodobě ovlivňovat nebo vylučovat způsobilost k řízení motorových vozidel. [...]

3. Následující posouzení se uplatní v obvyklých případech. Přízpůsobení jsou přípustná na základě konkrétních predispozic jedince, na základě zvyklostí, zvláštního přístupu nebo zvláštních způsobů kontroly a úpravy jednání. [...]

Číslo	Nemoci, vady nebo stavy	Způsobilost nebo omezená způsobilost [...] třída B [...]
[...]	[...]	[...]
9.2	užívání konopí	
9.2.1.	pravidelné užívání konopí	ne
9.2.2	příležitostné užívání konopí	ano Pokud je užívání odděleno od řízení a nedochází k souběžnému užívání alkoholu nebo jiných psychoaktivních látek, nevyskytuje se porucha osobnosti, nevyskytuje se ztráta kontroly.

[...]“

20 Ustanovení § 29 FeV, nadepsané „Zahraniční řidičské oprávnění“, stanoví:

„(1) Držitel zahraničního řidičského průkazu může v mezích stanovených řidičským oprávněním řídit motorová vozidla v tuzemsku, pokud zde nemá obvyklé bydliště ve smyslu ustanovení § 7. [...]

[...]

(3) Oprávnění podle odstavce 1 neplatí pro držitele zahraničního řidičského průkazu,

[...]

3. kterému bylo řidičské oprávnění v tuzemsku odňato dočasně či trvale soudem, nebo na základě okamžitě vykonatelného nebo pravomocného rozhodnutí správního orgánu [...]

(4) Po přijetí některého z rozhodnutí uvedených v odstavci 3 bodech 3 a 4 se právo používat zahraniční řidičský průkaz v tuzemsku přizná na žádost tehdy, pokud již důvody odnětí neexistují.“

21 Ustanovení § 46 FeV, nadepsané „Odnětí, omezení, podmínky“, stanoví:

„(1) Pokud vyjde najevo, že držitel řidičského průkazu není způsobilý k řízení motorových vozidel, správní orgán příslušný ve věcech řidičských oprávnění mu řidičské oprávnění odejme. To platí zejména tehdy, pokud se vyskytne nemoc, vada nebo stav uvedené v přílohách 4, 5 a 6 nebo pokud byly právní předpisy v oblasti provozu na pozemních komunikacích nebo předpisy trestního porušeny závažným způsobem nebo opakovaně a je tím vyloučena způsobilost k řízení motorových vozidel.

[...]

(5) V případě zahraničního řidičského průkazu je důsledkem odnětí řidičského oprávnění odmítnutí uznání práva používat řidičský průkaz v tuzemsku.

(6) Odnětím zaniká řidičské oprávnění. V případě zahraničního řidičského oprávnění zaniká jeho odnětím právo řídit motorová vozidla v tuzemsku.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 22 Sevda Aykul, rakouská státní příslušnice narozená dne 17. listopadu 1980, má od narození obvyklé bydliště ve smyslu čl. 12 prvního pododstavce směrnice 2006/126 v Rakousku. Bezirkshauptmannschaft Bregenz (okresní správní úřad v Bregenz, Rakousko) jí dne 19. října 2007 vydal řidičský průkaz.
- 23 Sevda Aykul byla dne 11. května 2012 v Leutkirchenu (Německo) kontrolována policií. Jelikož se u dotyčné vyskytovaly známky užití omamných látek, byl u ní proveden rozbor vzorku moči, který odhalil užívání konopí. Poté byl téhož dne, tedy 11. května 2012, proveden odběr krve a rozbor tohoto odběru potvrdil přítomnost derivátů cannabisu v krvi S. Aykul.
- 24 Státní zastupitelství v Ravensburgu (Německo) dne 4. července 2012 zastavilo trestní řízení, které bylo proti S. Aykul zahájeno.
- 25 Rozhodnutím města Leutkirch o pokutě vydaným dne 18. července 2012 byla S. Aykul za řízení vozidla pod vlivem návykových látek uložena pokuta 590,80 eur a zákaz řízení na dobu jednoho měsíce.
- 26 Rozhodnutím ze dne 17. září 2012 Landratsamt Ravensburg (zemský správní orgán pro obvod Ravensburg, Německo) odňal S. Aykul rakouské řidičské oprávnění pro německé území. Podle Landratsamt Ravensburg se totiž ukázalo, že S. Aykul je nezpůsobilá k řízení motorových vozidel, jelikož rozbor vzorku krve provedený dne 11. května 2012 u dotyčné osoby prokázal, že přinejmenším příležitostně užívá konopí a že řídila motorové vozidlo pod vlivem této omamné látky. Sevda Aykul tak nebyla schopna oddělit řízení motorového vozidla od užívání omamných látek.
- 27 Landratsamt Ravensburg však v příloze k rozhodnutí ze dne 17. září 2012 informoval S. Aykul o tom, že v budoucnosti může znovu požádat o řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel v Německu, a to na základě předložení lékařsko-psychologického posudku vyhotoveného střediskem pro přezkoumání způsobilosti k řízení motorových vozidel, které je v Německu oficiálně uznáno, a prokázáním způsobilosti k řízení motorových vozidel. Landratsamt Ravensburg rovněž uvedl, že vyhotovení takového posudku je zpravidla podmíněno důkazem o roční abstinenci jakéhokoliv užívání omamných látek.
- 28 Sevda Aykul podala dne 19. října 2012 proti rozhodnutí Landratsamt Ravensburg ze dne 17. září 2012 stížnost. V podstatě uvedla, že německé orgány vyčerpaly svou pravomoc tím, že dne 18. července 2012 přijaly rozhodnutí o pokutě a že podle unijního práva těmto orgánům nepřísluší, aby ověřovaly její způsobilost k řízení motorových vozidel, jelikož tento úkol podle judikatury Soudního dvora náleží do výlučné pravomoci členského státu, který jí udělil řidičské oprávnění, tedy Rakouské republiky.
- 29 Bezirkshauptmannschaft Bregenz, který byl o věci informován Landratsamt Ravensburg, prohlásil, že podmínky vyžadované rakouským právem proto, aby orgány mohly proti S. Aykul zasáhnout, nebyly splněny, jelikož lékař, který dne 11. května 2012 provedl odběr krve, při výslechu uvedl, že S. Aykul nevykazovala žádné zjevné známky ovlivnění omamnými látkami.
- 30 Regierungspräsidium Tübingen (regionální správní orgán v Tübingenu) rozhodnutím ze dne 20. prosince 2012 zamítl stížnost, kterou S. Aykul podala proti rozhodnutí Landratsamt Ravensburg ze dne 17. září 2012. Uvedl zejména, že nečinnost německých orgánů v případě řízení pod vlivem omamných látek by nebyla slučitelná s cílem sledovaným směrnicí 91/439, spočívajícím v zajištění bezpečnosti silničního provozu. Regierungspräsidium Tübingen dodal, že na rozdíl od toho, co tvrdila S. Aykul, čl. 8 odst. 2 této směrnice nebrání tomu, aby byl jí bylo odňato řidičské oprávnění, a uvedl, že takové opatření je uvedeno mezi řadou opatření, která členský stát může přijmout na základě čl. 8 odst. 4 prvního pododstavce uvedené směrnice.

- 31 Sevda Aykul dne 25. ledna 2013 podala proti rozhodnutí Landratsamt Ravensburg ze dne 17. září 2012 žalobu k Verwaltungsgericht Sigmaringen (správní soud v Sigmaringen, Německo), ve které zopakovala argumenty, které až do té doby uvedla. V žalobě mimo jiné tvrdila, že čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 Spolkové republiky Německo neumožňuje odmítnout uznat platnost jejího řidičského průkazu, jelikož byl vydán Rakouskou republikou, a že má nadále obvyklé bydliště na území Rakouska. Podle S. Aykul byly pro určení, zda je stále způsobilá k řízení motorových vozidel, příslušné pouze rakouské orgány.
- 32 Land Baden-Württemberg navrhuje zamítnutí žaloby podané S. Aykul. Podle názoru této spolkové země je třeba vzít v úvahu především skutečnost, že důvod odmítnutí uznání řidičského oprávnění S. Aykul vznikl teprve po udělení tohoto oprávnění. Skutečnosti, které nastaly po udělení řidičského oprávnění, přitom dotyčné členské státy Evropské unie opravňují k odmítnutí uznání oprávnění k řízení motorových vozidel na svém území.
- 33 Na takovou možnost se podle jejího názoru vztahuje čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439. Na rozdíl od znění čl. 8 odst. 2 této směrnice poskytuje znění čl. 8 odst. 4 uvedené směrnice nejen členskému státu obvyklého bydliště, nýbrž též každému členskému státu možnost odmítnout uznat řidičské oprávnění na svém území. Zákaz řízení uložený na základě trestního práva nebo na základě právní úpravy v oblasti deliktů je opatřením „omezujícím“ řidičské oprávnění, na které se – s výhradou zásady teritoriality – vztahuje výjimka týkající trestněprávních nebo deliktních opatření podle čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439. Odmítnutí uznání práva používat řidičský průkaz na německém území podle § 46 odst. 5 FeV představuje pouze neuznání, v dotčeném členském státě, platnosti řidičského oprávnění uděleného jiným členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439.
- 34 Bezirkshauptmannschaft Bregenz v odpověď na žádost předkládajícího soudu ze dne 13. března 2013 uvedl, že rakouské orgány by podle rakouské právní úpravy zasáhly ve věci řidičského oprávnění pouze tehdy, kdyby byla nezpůsobilost k řízení motorového vozidla z důvodu užívání omamných látek lékařsky zjištěna nebo by existovaly indicie o existenci závislosti na těchto látkách. Bezirkshauptmannschaft Bregenz potvrdil, že ve věci dotčené v původním řízení je S. Aykul nadále rakouskými orgány považována za osobu způsobilou k řízení motorových vozidel, a zachovává si tedy řidičské oprávnění.
- 35 Předkládající soud uvádí, že žaloba podaná S. Aykul bude zamítnuta, pokud bude uplatněno německé právo. Podle ustanovení § 3 odst. 1 StVG ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 FeV totiž správní orgán příslušný ve věcech řidičských oprávnění musí odejmout řidičské oprávnění, pokud se prokáže, že jeho držitel je nezpůsobilý k řízení motorových vozidel. Podle ustanovení § 46 odst. 5 FeV má toto odnětí, pokud jde o řidičské oprávnění udělené v zahraničí, za účinek odmítnutí uznání práva používat řidičský průkaz na německém území. V projednávané věci vyplývá nezpůsobilost S. Aykul k řízení motorových vozidel z uplatnění ustanovení § 11 odst. 1 druhé věty FeV ve spojení s bodem 9.2.2 přílohy 4 k ustanovení § 11 FeV. Podle těchto ustanovení je totiž zpravidla nezpůsobilý k řízení motorových vozidel každý, kdo je z důvodu příležitostné konzumace konopí neschopen oddělit řízení od této konzumace. Ve věci v původním řízení přitom u S. Aykul existovaly dostatečné indicie této nezpůsobilosti.
- 36 Předkládající soud mimoto uvádí, že vnitrostátní právo reaguje na přestupky v silničním provozu a na nezpůsobilost k řízení motorových vozidel na třech různých úrovních; na úrovni trestního práva, na úrovni přestupkového práva a na úrovni právní úpravy v oblasti řidičských oprávnění. Projednávaná věc je v souladu s praxí v oblasti právní úpravy řidičských oprávnění. Správní orgány příslušné ve věcech řidičských oprávnění a služby policie vycházejí ze zásady, že německé orgány jsou oprávněny odejmout řidičské oprávnění udělené v zahraničí, pokud dopravní přestupek spáchaný v Německu vykazuje znaky nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel.

37 Vzhledem k tomu, že Verwaltungsgericht Sigmaringen měl pochybnosti o souladu německé právní úpravy a správní praxe s povinností vzájemného uznávání řídičských průkazů vydaných členskými státy, rozhodl se řízení přerušit a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Brání povinnost vzájemného uznávání řídičských průkazů vydávaných členskými státy vyplývající z čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126, vnitrostátní právní úpravě Spolkové republiky Německo, podle které musí být právo používat zahraniční řídičský průkaz v Německu odňato *a posteriori* správními orgány, jestliže držitel zahraničního řídičského průkazu řídí v Německu motorové vozidlo pod vlivem nelegálních drog, a v důsledku toho podle německých právních předpisů nadále není způsobilý k řízení?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku: je tomu tak i tehdy, když byl stát vydávající řídičský průkaz informován o řízení pod vlivem drog, ale zůstal nečinný a nebezpečí představované držitelem zahraničního řídičského průkazu v důsledku toho nadále trvá?
- 3) V případě záporné odpovědi na první otázku: může Spolková republika Německo podřídit opětovné přiznání práva používat zahraniční řídičský průkaz v Německu splnění vnitrostátních podmínek pro opětovné přiznání?
- 4) a) Může výhrada dodržení zásady teritoriality trestních a správních předpisů uvedená v čl. 11 odst. 2 směrnice 2006/126 odůvodnit zásah členského státu na základě vlastní právní úpravy v oblasti řídičských oprávnění namísto státu, který vydal řídičský průkaz? Připouští tato výhrada například odnětí práva používat v Německu zahraniční řídičský průkaz *a posteriori* prostřednictvím trestněprávního ochranného opatření?
b) V případě kladné odpovědi na otázku 4 písm. a): je s ohledem na povinnost vzájemného uznávání řídičských průkazů pro opětovné přiznání práva používat zahraniční řídičský průkaz v Německu příslušný členský stát, který uložil ochranné opatření, nebo stát, který zahraniční řídičský průkaz vydal?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 38 Vzhledem k tomu, že se otázky položené předkládajícím soudem týkají výkladu čl. 2 odst. 11 a čl. 11 odst. 2 směrnice 2006/126, kterou byla zrušena a nahrazena směrnice 91/439, je nejprve nutné stanovit, která ustanovení unijního práva jsou na skutkový stav v původním řízení použitelná *ratione temporis*.
- 39 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že S. Aykul bylo řídičské oprávnění uděleno rakouskými orgány dne 19. října 2007 a že Landratsamt Ravensburg rozhodnutím ze dne 17. září 2012 odmítl uznat platnost tohoto řídičského oprávnění na německém území z důvodu skutečností, které nastaly dne 11. května 2012.
- 40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když byla směrnice 91/439 zrušena s účinností od 19. ledna 2013, a to podle čl. 17 prvního pododstavce směrnice 2006/126, některá ustanovení směrnice 2006/126, například čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4, byla podle čl. 18 druhého pododstavce směrnice 2006/126 použitelná od 19. ledna 2009 (v tomto smyslu viz rozsudek Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 31). Tak tomu však není v případě čl. 11 odst. 2 směrnice 2006/126, který se mezi ustanoveními uvedenými v čl. 18 druhém pododstavci této směrnice nevyskytuje.

41 Z toho vyplývá, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 a čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439, jehož obsah byl doslovně převzat do čl. 11 odst. 11 odst. 2 směrnice 2006/126, jsou na skutkové okolnosti dotčené v původním řízení *ratione temporis* použitelné.

K první a druhé otázce, jakož i ke čtvrté otázce písm. a))

42 Je třeba připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (viz rozsudek *Le Rayon d'Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, bod 25 a citovaná judikatura).

43 Za tímto účelem může Soudní dvůr ze všech poznatků předložených vnitrostátním soudem, zejména pak z odůvodnění předkládacího rozhodnutí vyvodit, které normy a zásady unijního práva je s přihlédnutím k předmětu sporu třeba vyložit (viz rozsudek *Le Rayon d'Or*, C-151/13, EU:C:2014:185, bod 26 a citovaná judikatura).

44 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá že podstatou první a druhé otázky, jakož i čtvrté otázky písm. d) předkládacího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126, jakož i čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439, musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát, na jehož území držitel řidičského průkazu vydaného jiným členským státem dočasně pobývá, odmítl uznat platnost tohoto řidičského průkazu z důvodu deliktu jeho držitele, ke kterému došlo na tomto území po udělení řidičského oprávnění a který má podle vnitrostátního práva prvního členského státu takovou povahu, že může vést k nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel.

45 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví vzájemné uznávání řidičských průkazů vydaných v členských státech bez jakýchkoliv formalit. Toto ustanovení ukládá členským státům jasnou a přesnou povinnost, která neponechává žádný prostor pro uvážení, pokud jde o opatření, jež mají být přijata k jejímu splnění (v tomto smyslu viz rozsudky *Akyüz*, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 40, a *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, body 43 a 44).

46 Z judikatury Soudního dvora mimoto vyplývá, že členský stát vydávající řidičský průkaz musí ověřit, zda jsou splněny minimální podmínky uložené unijním právem, zejména podmínky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení, stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 2006/126, a tudíž zda je vydání řidičského průkazu oprávněné (v tomto smyslu viz rozsudek *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, body 45 a 47).

47 Pokud orgány členského státu vydaly řidičský průkaz v souladu s čl. 1 odst. 1 směrnice 2006/126, nejsou jiné členské státy oprávněny ověřovat dodržení podmínek vydání stanovených touto směrnicí. Držení řidičského průkazu vydaného členským státem musí být totiž považováno za důkaz toho, že držitel tohoto řidičského průkazu tyto podmínky splňoval v den, kdy mu byl řidičský průkaz vydán (v tomto smyslu viz rozsudek *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, body 46 a 47).

48 V projednávané věci je třeba konstatovat, že německé orgány zpochybnily podmínky držení řidičského průkazu *S. Aykul* nikoliv ke dni, kdy jí byl řidičský průkaz vydán, ale v návaznosti na její delikt, ke kterému došlo na německém území po vydání uvedeného řidičského průkazu.

49 Sevda *Aykul*, jejíž obvyklé bydliště se nachází v Rakousku, totiž řidičský průkaz nezískala po omezení, pozastavení nebo odnětí řidičského průkazu v Německu. Vzhledem k tomu, že v Německu řídila vozidlo pod vlivem návykových látek, bylo jí německými orgány odňato rakouské řidičské oprávnění pro německé území, a to navzdory tomu, že její obvyklé bydliště se v Německu nenacházelo.

Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že účinkem takového opatření bylo, pokud jde o řidičský průkaz vydaný jiným členským státem, než Spolkovou republikou Německo, že S. Aykul bylo odepřeno uznání práva na to, aby používala řidičský průkaz na německém území.

- 50 Je třeba určit, zda se na takové odmítnutí členského státu uzнат platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem mohou vztahovat přípustná omezení zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů uvedená v čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126.
- 51 V tomto ohledu, jak uvedl generální advokát v bodě 65 svého stanoviska, se omezení uvedené zásady zakotvené v čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 ve věci v původním řízení neuplatní.
- 52 Ze samotného znění čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 ve spojení s prvním a desátým bodem odůvodnění této směrnice totiž vyplývá, že se toto omezení týká situace, kdy má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště v jiném členském státě, než je členský stát, který tento řidičský průkaz vydal. V takové situaci, s výhradou dodržení zásady teritoriality trestních a správních předpisů, může členský stát, ve kterém má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště, použít vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění na držitele uvedeného řidičského průkazu a v případě nutnosti vyměnit za tímto účelem řidičský průkaz.
- 53 V projednávané věci se však obvyklé bydliště S. Aykul v rozhodné době z hlediska skutkového stavu v původním řízení nacházelo na území členského státu, který jí řidičský průkaz vydal, tedy v Rakouské republice, a nikoliv na německém území. Sevda Aykul na německém území pobývala pouze dočasně, když se dne 11. května 2012 dopustila deliktu spočívajícího v řízení pod vlivem omamných látek.
- 54 Naproti tomu taková situace, jako je situace dotčená v původním řízení, spadá do působnosti čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126. Toto ustanovení, které se, jak vyplývá z bodů 40 a 41 tohoto rozsudku, uplatní na skutkový stav v původním řízení *ratione temporis*, stanoví, že členský stát odmítne uzнат osobě, jejíž řidičský průkaz je na jeho území omezen, pozastaven nebo odejmut, platnost každého řidičského průkazu, který vydal jiný členský stát, a to nezávisle na otázce, zda byl uvedený průkaz vydán přede dnem, kdy se toto ustanovení stalo použitelným (v tomto smyslu viz rozsudek Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 32).
- 55 Zatímco podle znění čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 může uplatňovat vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění jedině členský stát, ve kterém má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště, znění čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126 umožňuje všem členským státům – a nikoliv pouze členskému státu obvyklého bydliště – odmítnout uzнат platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem.
- 56 Je pravda, že Komise při jednání obhajovala výklad čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, podle kterého musí být možnost odmítnout uzнат platnost řidičského průkazu vyhrazena pouze členskému státu, ve kterém se nachází obvyklé bydliště držitele tohoto průkazu. Podle Komise totiž čl. 8 odst. 4 první pododstavec směrnice 91/439, jehož obsah byl převzat do čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, odkazuje na čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439, který hovoří o „členském státě obvyklého bydliště“. Členským státem, na který se vztahuje čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126, může být pouze členský stát, ve kterém se nachází obvyklé bydliště držitele dotčeného řidičského průkazu.
- 57 Avšak takový výklad nemůže obstát. První i druhý pododstavec čl. 11 odst. 4 této směrnice totiž odkazují na omezení, pozastavení a odnětí řidičského průkazu, přičemž se neomezují na rozhodnutí přijatá v tomto ohledu členským státem obvyklého bydliště. Ani třetí pododstavec tohoto ustanovení, který se týká zrušení řidičského průkazu, se nevztahuje na takové rozhodnutí přijaté tímž členským státem. Za těchto podmínek, jak uvedl generální advokát v bodech 79 až 82 svého stanoviska, je ustanovení čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126 použitelné autonomně, a to jak ve vztahu k čl. 11 odst. 2 této směrnice, tak k čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439.

- 58 Dále, i když Soudní dvůr vyložil čl. 8 odst. 4 první pododstavec směrnice 91/439 i čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126, kterým byl převzat obsah prvně uvedeného ustanovení, především v kontextu věcí, ve kterých se jednalo o možnost, aby byl v případě osoby, jejíž řidičský průkaz byl na území členského státu omezen, pozastaven nebo odňat, tímto členským státem uznána platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem po přijetí tohoto opatření (viz zejména rozsudky Wiedemann a Funk, C-329/06 a C-343/06, EU:C:2008:366; Zerche a další, C-334/06 až C-336/06, EU:C:2008:367, a Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240), znění těchto ustanovení se vztahuje rovněž na takovou situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy první členský stát odmítne uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem před rozhodnutím o omezení, pozastavení nebo odnětí tohoto průkazu.
- 59 Konečně je třeba uvést, že čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 dovoluje členskému státu, ve kterém má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště, provést výměnu řidičského průkazu, aby tento první členský stát mohl uplatnit své vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění. Z tohoto ustanovení vyplývá, že členský stát obvyklého bydliště je oprávněn k omezení, pozastavení, odnětí nebo ke zrušení řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, přijmout opatření, která jsou účinná ve všech členských státech.
- 60 Naproti tomu je třeba uvést, že čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126, který takovou možnost výměny řidičského průkazu nestanoví, členskému státu – pokud není členským státem obvyklého bydliště – pouze umožňuje, aby podle své vnitrostátní právní úpravy a z důvodu deliktu spáchaného na jeho území držitelem řidičského průkazu, který byl předtím vydán v jiném členském státě, přijal opatření, jejichž působnost je omezena na toto území a účinek omezen na odmítnutí uznání platnosti tohoto řidičského průkazu na tomto území.
- 61 Jak uvedl generální advokát v bodě 83 svého stanoviska, čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 tedy představuje vyjádření zásady teritoriality trestního a správního práva, která je výslovně uvedena v čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 a v čl. 11 odst. 2 směrnice 2006/126. Článek 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 se totiž týká opatření, která jsou přijímána na základě trestního a správního práva členského státu a která mají vliv na platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem na území tohoto členského státu.
- 62 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že pouze členskému státu, na jehož území byl delikt spáchán, přísluší, aby za toto porušení uložil sankce, přičemž může případně rozhodnout o odnětí řidičského průkazu nebo o odnětí řidičského oprávnění s možným uložením doby zákazu požádat o nový řidičský průkaz (viz rozsudek Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, bod 38).
- 63 Ve věci v původním řízení je třeba konstatovat, že skutečnost, že S. Aykul dne 11. května 2012 řídila motorové vozidlo pod vlivem návykových látek, mělo nejprve za následek, že státní zastupitelství v Ravensburgu zahájilo proti S. Aykul trestní řízení, které bylo nakonec zastaveno.
- 64 Z předkládacího rozhodnutí dále vyplývá, že obec Leutkirch uložila S. Aykul pokutu za řízení pod vlivem návykových látek a uložila jí zákaz řízení na dobu jednoho měsíce. Konečně, Landratsamt Ravensburg, správní orgán příslušný ve věcech řidičských oprávnění, jí odňal řidičské oprávnění na základě německé právní úpravy této oblasti. Podle této právní úpravy, nastanou-li v případě držitele řidičského průkazu pochybnosti o způsobilosti k řízení motorových vozidel, provede se ověření této způsobilosti a je-li prokázána nezpůsobilost k řízení motorových vozidel, je příslušný správní orgán povinen odejmout řidičské oprávnění. Podle praxe týkající se uvedené právní úpravy se německé orgány považují za příslušné pro odnětí řidičského oprávnění uděleného v zahraničí, pokud delikt v oblasti silničního provozu spáchaný v Německu vykazuje znaky nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel.

- 65 Komise je s odkazem na výhradu týkající se dodržení zásady teritoriality trestního a správního práva uvedené v čl. 8 odst. 2 směrnice 91/439 a čl. 11 odst. 2 směrnice 2006/126 toho názoru, že odnětí řídičského oprávnění z důvodu nezpůsobilosti držitele řídičského průkazu k řízení motorových vozidel nelze považovat za zajišťovací opatření trestněprávní povahy, a v důsledku toho za opatření, které spadá do trestního práva, na které se vztahuje tato výhrada.
- 66 V tomto ohledu postačí konstatovat, že ustanovení, na která odkazuje Komise, se netýkají pouze trestního práva, nýbrž rovněž správního práva. Kromě toho možnost uvedená v bodech 60 a 61 tohoto rozsudku, která je členskému státu přiznána na základě čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, spočívající v odmítnutí uznání platnosti řídičského průkazu, který byl před tím získán v jiném členském státě, z důvodu deliktu držitele tohoto řídičského průkazu na jeho území, navíc není omezena na opatření přijatá na základě trestního práva prvního členského státu. Sankce za delikt spáchaný na území členského státu totiž může mít různé formy podle povahy a závažnosti tohoto jednání i podle soudního uspořádání tohoto státu, který může – ale nemusí – rozlišovat mezi správně a soudně postižitelným jednáním.
- 67 Jak uvedl generální advokát v bodě 104 svého stanoviska, i když za delikt, kterého se dopustila S. Aykul, mohla být uložena sankce podle trestního i podle správního práva, vyšetřující soudní orgán se rozhodl zastavit vyšetřování, které bylo původně proti dotyčné osobě zahájeno. Naproti tomu totožný delikt vedl správní orgán příslušný ve věcech řídičských oprávnění, tedy Landratsamt Ravensburg k tomu, že jí řídičské oprávnění odňal.
- 68 Z toho vyplývá, že takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí Landratsamt Ravensburg ze dne 17. září 2012, kterým bylo S. Aykul odňato řídičské oprávnění, je uvedeno mezi opatřeními, která členský stát může přijmout na základě čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126.
- 69 Kromě toho je třeba konstatovat, že pokud by byl členský stát nucen k tomu, aby bezpodmínečně uznal platnost řídičského průkazu v takové situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, bylo by to v rozporu s unijním cílem v obecném zájmu, kterým je zvýšení bezpečnosti silničního provozu a který je sledován právě směrnicí 2006/126 (v tomto smyslu viz rozsudek Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, bod 51 a citovaná judikatura).
- 70 Možnost poskytnutá členskému státu odejmout držiteli řídičského průkazu řídičské oprávnění na svém území z důvodu deliktu, který na jeho území spáchal, zajisté představuje omezení zásady vzájemného uznávání řídičských průkazů. Toto omezení, které umožňuje snížit riziko výskytu dopravních nehod, však může posílit bezpečnost silničního provozu, což je v zájmu všech občanů.
- 71 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na první a druhou otázku, jakož i na čtvrtou otázku pod písm. a) tak, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát, na jehož území držitel řídičského průkazu vydaného jiným členským státem dočasně pobývá, odmítl uznat platnost tohoto řídičského průkazu z důvodu deliktu jeho držitele, ke kterému došlo na tomto území po vydání uvedeného řídičského průkazu a které má podle vnitrostátního práva prvního členského státu takovou povahu, že může vést k nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel.

Ke třetí otázce a čtvrté otázce písm. b)

- 72 Podstatou třetí otázky a čtvrté otázky písm. b) předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda členský stát, který odmítne uznat platnost řídičského průkazu v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, je příslušný pro stanovení podmínek, kterým se držitel tohoto řídičského průkazu musí podříditi, aby znovu získal řídičské oprávnění na jeho území.

- 73 V tomto ohledu – i když Soudní dvůr opakovaně uvedl, jak vyplývá z bodu 46 tohoto rozsudku, že jedině členskému státu, který vydává řidičský průkaz, přísluší aby ověřil, zda jsou splněny minimální podmínky vyžadované unijním právem, zejména podmínky týkající se způsobilosti k řízení (v tomto smyslu viz rozsudek Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 45) – je třeba připomenout, že ve věci v původním řízení nebyla způsobilost k řízení zpochybněna ve fázi vydání řidičského průkazu, nýbrž v návaznosti na delikt, kterého se držitel tohoto řidičského průkazu dopustil po jeho vydání a sankce za tento delikt má účinky pouze na území členského státu, ve kterém byl tento delikt spáchán.
- 74 Proto je třeba mít za to, že orgánům členského státu, na jehož území byl delikt spáchán, přísluší, aby určily, zda držitel řidičského průkazu vydaného jiným členským státem je znovu způsobilý k řízení na jeho území.
- 75 Jak totiž v zásadě tvrdí polská vláda, proto, že se odmítnutí členského státu uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem zakládá na vnitrostátních normách, které nemusí existovat v právní úpravě členského státu, který řidičský průkaz vydal, lze jen obtížně předpokládat, že právní úprava členského státu, který řidičský průkaz vydal, sama stanoví podmínky, které musí držitel řidičského průkazu splnit, aby znovu nabyl řidičské oprávnění na území jiného členského státu.
- 76 Je však třeba zdůraznit, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že se druhého pododstavce čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 nemůže dovolávat členský stát k tomu, aby odmítl uznat platnost řidičského průkazu vydaného jiným členským státem bez časového omezení, bylo-li držiteli tohoto průkazu uloženo na území prvního členského státu omezující opatření (v tomto smyslu viz rozsudek Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 50 a citovaná judikatura).
- 77 Připustit, že členský stát je oprávněn opírat se o vnitrostátní ustanovení, aby bez časového omezení bránil uznání řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, by totiž samo bylo popřením zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, která představuje klíčový prvek systému zavedeného směrnicí 2006/126 (v tomto smyslu viz rozsudek Kapper, C-476/01, EU:C:2004:261, bod 77; usnesení Kremer, C-340/05, EU:C:2006:620, bod 30; rozsudky Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, bod 57, a Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, bod 78).
- 78 V konečném důsledku je věcí předkládajícího soudu, který je jediný příslušný pro posouzení skutkových okolností sporu v původním řízení a pro výklad vnitrostátních právních předpisů, aby zkoumal, zda Spolková republika Německo tím, že v projednávané věci uplatnila vlastní normy, ve skutečnosti nebrání uznání řidičského průkazu S. Aykul bez časového omezení. Z tohoto hlediska musí rovněž ověřit, zda podmínky stanovené německou právní úpravou k tomu, aby osoba v takové situaci, jako je situace S. Aykul, mohla znovu získat řidičské oprávnění na německém území, respektují zásadu proporcionality, a zejména zda nepřekračuje meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cíle sledovaného směrnicí 2006/126, který spočívá ve zlepšení bezpečnosti silničního provozu.
- 79 Soudní dvůr, který je povolán k tomu, aby předkládajícímu soudu podal užitečnou odpověď, však má pravomoc poskytnout tomuto soudu na základě spisu vztahujícího se k věci v původním řízení, jakož i na základě písemných a ústních vyjádření, která mu byla předložena, vodítka, která tomuto soudu umožní rozhodnout (v tomto smyslu viz rozsudek Wiering, C-347/12, EU:C:2014:300, bod 63 a citovaná judikatura).
- 80 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že S. Aykul, jíž bylo rakouské řidičské oprávnění odňato pro německé území, má možnost požádat o nové oprávnění k řízení motorových vozidel v Německu se svým rakouským řidičským průkazem. Landratsamt Ravensburg totiž v příloze k rozhodnutí ze dne 17. září 2012 informoval dotyčnou osobu o tom, že její způsobilost k řízení motorových vozidel může být uznána na základě lékařsko-psychologického posudku vydaného

střediskem pro přezkum způsobilosti k řízení motorových vozidel, které je v Německu oficiálně uznáno, a uvedl, že vydání takového posudku je zpravidla podmíněno důkazem o roční abstinenci od užívání omamných látek.

- 81 Z písemné odpovědi německé vlády na otázku položenou Soudním dvorem mimoto vyplývá, že i v případě nepředložení takového lékařsko-psychologického posudku se právo používat v Německu řidičský průkaz bez další obnovy, když je po uplynutí stanovené lhůty zápis o nezpůsobilosti vymazán z registru způsobilosti k řízení motorových vozidel uvedeného v § 29 odst. 1 StVG. V případě S. Aykul z informací poskytnutých německou vládou vyplývá, že podle tohoto ustanovení činí lhůta pro výmaz pět let, a to s ohledem na povahu způsobeného deliktu. Po uplynutí této lhůty může dotyčná osoba v Německu opět používat řidičský průkaz, aniž by bylo nutné předkládat lékařsko-psychologický posudek.
- 82 S ohledem na tyto údaje, jejichž ověření přísluší předkládajícímu soudu, je třeba konstatovat, že německá právní úprava patrně nezakládá časově neomezené odmítnutí uznání řidičského průkazu S. Aykul.
- 83 Kromě toho skutečnost, že znovunabytí oprávnění S. Aykul k řízení motorových vozidel v Německu je podřízeno předložení lékařsko-psychologického posudku, jehož vypracování předpokládá důkaz abstinence jakéhokoliv užívání omamných látek po dobu jednoho roku, nebo uplynutí lhůty pěti let, se jeví jako účinný preventivní prostředek, který je přiměřený cíli spočívajícímu ve zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
- 84 S ohledem na výše uvedené je třeba na třetí otázku a na čtvrtou otázku písm. b) odpovědět tak, že členský stát, který odmítne uznat řidičský průkaz v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, má pravomoc stanovit podmínky, kterým se držitel řidičského průkazu musí podřídit k tomu, aby mohl znovu získat řidičské oprávnění na jeho území. Je věcí předkládajícího soudu, aby zkoumal, zda dotyčný členský stát ve skutečnosti nebrání uznání řidičského průkazu vydaného jiným členským státem bez časového omezení. Z tohoto pohledu mu přísluší, aby ověřil, zda podmínky stanovené právní úpravou prvního členského státu v souladu se zásadou proporcionality nepřekračuje meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cíle sledovaného směrnicí 2006/126, který spočívá ve zlepšení bezpečnosti silničního provozu.

K nákladům řízení

- 85 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Články 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řídičských průkazech musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členský stát, na jehož území držitel řídičského průkazu vydaného jiným členským státem dočasně pobývá, odmítl uznat platnost tohoto řídičského průkazu z důvodu deliktu jeho držitele, ke kterému došlo na tomto území po vydání uvedeného řídičského průkazu a který má podle vnitrostátního práva prvního členského státu takovou povahu, že může vést k nezpůsobilosti k řízení motorových vozidel.
- 2) Členský stát, který odmítne uznat platnost řídičského průkazu v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, má pravomoc stanovit podmínky, kterým se držitel řídičského průkazu musí podříditi k tomu, aby mohl znovu získat řídičské oprávnění na jeho území. Je věcí předkládajícího soudu, aby zkoumal, zda dotyčný členský stát ve skutečnosti nebrání uznání řídičského průkazu vydaného jiným členským státem bez časového omezení. Z tohoto hlediska mu přísluší, aby ověřil, zda podmínky stanovené právní úpravou prvního členského státu v souladu se zásadou proporcionality nepřekračují meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cíle sledovaného směrnicí 2006/126, který spočívá ve zlepšení bezpečnosti silničního provozu.

Podpisy.